

АНАЛІТИЧНИЙ ЦЕНТР
СУЧАСНОЇ ГУМАНІТАСТИКИ

XXXI ВСЕУКРАЇНСЬКА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

УКРАЇНСЬКИЙ СОЦІУМ: СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ АНАЛІЗ СУЧАСНОСТІ ТА ПРОГНОЗ МАЙБУТЬОГО

30 вересня 2026 р., м. Харків, Україна

С М А Й Б У Т Н Є

У СОЦІАЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ
ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ

Ч ЮРИСПРУДЕНЦІЯ
КУЛЬТУРОЛОГІЯ

А ПОЛІТОЛОГІЯ

С ПСИХОЛОГІЯ

С ПЕДАГОГІКА

Н СОЦІОЛОГІЯ

Н ЕКОНОМІКА

І ФІЛОСОФІЯ

І ФІЛОЛОГІЯ

С ІСТОРІЯ

Т МИСТЕЦТВОЗНАВСТВО

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

Б МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ

АНАЛІТИЧНИЙ ЦЕНТР СУЧАСНОЇ ГУМАНІТАРИСТИКИ
ХАРКІВСЬКА АСОЦІАЦІЯ ПОЛІТОЛОГІВ

УКРАЇНСЬКИЙ СОЦІУМ: СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ АНАЛІЗ СУЧАСНОСТІ ТА ПРОГНОЗ МАЙБУТНЬОГО

Матеріали
XXXI Всеукраїнської науково-практичної конференції

(м. Харків, 30 вересня 2026 р.)

Харків
«Право»
2026

*Реєстраційне посвідчення УкрІНТЕІ МОН України
№ 525 від 2 червня 2026 р.*

Редакційна колегія:

Лозовой В. О., доктор філософських наук, професор (голова);

Погрібна В. Л., докторка соціологічних наук, професорка;

Прудников В. А., кандидат юридичних наук, доцент;

Чернишова Т. О., кандидатка філологічних наук, доцентка;

Шевченко Л. С., докторка економічних наук, професорка

Український соціум: соціально-гуманітарний аналіз сучасності
У45 та прогноз майбутнього : матеріали XXXI Всеукр. наук.-практ конф.
(м. Харків, 30 верес. 2026 р.) / [редкол.: В. О. Лозовой, В. Л. Погрібна,
В. А. Прудников та ін.] ; Аналіт. центр сучас. гуманітаристики ; Хар-
ків. асоц. політологів. – Харків : Право, 2026. – 102 с. – DOI: <https://doi.org/10.31359/9786178852399>.

ISBN 978-617-8852-39-9

Матеріали конференції містять доповіді, у яких висвітлено актуальні проблеми імплементації європейських правових стандартів, історичні традиції стійкості, управління ризиками в економіці, а також філологічні аспекти перекладу та військової лексики. Значну увагу приділено використанню штучного інтелекту в освіті, реалізації ветеранської політики в громадах, геополітичним ризикам глобальних проєктів і трансформації міжнародних відносин в умовах інформаційних війн, ядерного стримування та реконцептуалізації кібердипломатії в епоху ШІ.

Для науковців, викладачів, аспірантів, студентів, державних службовців та всіх, хто цікавиться актуальними векторами розвитку сучасного суспільства.

УДК 004+061+32+33+34+35+364+37+77+78+81+82+94

Відповідальність за зміст тез несуть автори.

© ГО «Аналітичний центр сучасної гуманітаристики», 2026

© Харківська асоціація політологів, 2026

© ТОВ «Видавничий дім «Право», 2026

ISBN 978-617-8852-39-9

Требін М. П.,
доктор філософських наук, професор,
Харківський національний економічний
університет
імені Семена Кузнеця

ТРАНСФОРМАЦІЯ ІНСТИТУТУ КІБЕРДИПЛОМАТІЇ В УМОВАХ РОЗВИТКУ ГЕНЕРАТИВНОГО ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ

Дипломатія як головний інститут міжнародної політики завжди віддзеркалювала технологічний розвиток людства. Протягом останніх десятиліть поява інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) змусила зовнішньополітичні відомства кардинально переглянути свої підходи, що зумовило появу таких феноменів, як технологічна та інноваційна дипломатія. Проте справжнім тектонічним зсувом для світового порядку став стрімкий розвиток штучного інтелекту (ШІ) та великих мовних моделей (LLM).

Сучасна кібердипломатія виходить далеко за межі традиційного захисту фізичної інфраструктури та переходить у площину управління когнітивною безпекою та алгоритмічним простором [1]. Якщо раніше держави змагалися за контроль над серверами, кабелями та реєстрами, то сьогодні головним полем битви стає смисловий простір [2, с. 86], де ключовою зброєю є генеративний ШІ, дипфейки та автоматизовані дезінформаційні системи. Це вимагає нової концептуалізації кібердипломатії: від класичного інструменту «м'якої сили» (Soft Power) до інструменту протидії та впровадження алгоритмічного впливу.

За даними Андре Барріньї, термін «кібердипломатія» вперше пролунав у виступі Гордона Сміта – заступника міністра закордонних справ і міжнародної торгівлі Канади – на Форумі з питань технологій в уряді, що відбувся в Оттаві 18 вересня 1996 року [3, р. 444]. Хоча в науковому дискурсі тривалий час існувала термінологічна плутанина, коли поняття «цифрова дипломатія» та «кібердипломатія» використовувалися як синоніми. Навіть книга «Кібердипломатія: управління зовнішньою політикою у XXI столітті» [4], яка вийшла у 2002 р., була скоріше про цифрову дипломатію, ніж про кібердипломатію. Проте для розуміння епохи ШІ критично важливо спиратися на концептуальне розмежування, запропоноване відомим британським дипломатом і дослідником дипломатії Шоном Ріорданом. Вперше він зробив це у 2016 р.

у своїй статті (дописі для блогу) під назвою «Кібердипломатія проти цифрової дипломатії: термінологічне розмежування» для Центру публічної дипломатії Університету Південної Каліфорнії [5]. Він звернув увагу на термінологічну плутанину між поняттями «цифрова дипломатія» та «кібердипломатія» в епоху цифрових технологій. Він зазначав, що ці терміни часто вживаються як взаємозамінні, що призводить до непорозумінь у цій сфері. Щоб уникнути такої плутанини, Ріордан запропонував чітке розмежування: термін «цифрова дипломатія» має стосуватися використання цифрових інструментів і методів для досягнення дипломатичних цілей (зокрема в консульській дипломатії), тоді як «кібердипломатія» має позначати застосування дипломатичних методів і підходів для вирішення проблем у кіберпросторі. Згодом, у 2019 р., він закріпив і розширив цю тезу у своїй фундаментальній монографії «Кібердипломатія: управління безпекою та врегулюванням в онлайн-просторі»: «Цифрова дипломатія – це застосування цифрових інструментів у дипломатії, тоді як кібердипломатія – це застосування дипломатичних методів до кіберпростору» [6, р. 5]. Кібердипломатія – це стратегічна зовнішньополітична діяльність, спрямована на регулювання відносин між державами в цифровому середовищі, встановлення норм відповідальної поведінки та врегулювання міждержавних конфліктів, що виникають у мережі.

З появою генеративного ІІІ змінюється не лише предмет регулювання, а й сама архітектура дипломатичних інституцій. Традиційна модель МЗС як «брамника» (gatekeeper), який повністю монополізував та контролював зовнішні зносини, остаточно відходить у минуле. Вона поступається місцем моделі «поєднувача» або «медіатора меж» (boundary spanner). У нових реаліях дипломатичні відомства стають гнучкими координаційними центрами, що працюють на стику внутрішньої та зовнішньої політики, об'єднуючи навколо себе військових, розвідувальні структури, академічну спільноту, громадянське суспільство та приватних технологічних гігантів.

Класична кібердипломатія формувалася під впливом масштабних кібератак минулого – таких як скоординовані удари по інфраструктурі Естонії у 2007 році [7, р. 60]. Тоді загрози мали здебільшого технічний характер: віруси-вимагачі (ransomware), шкідливе ПЗ (malware) та DDoS-атаки. Захист критичної інфраструктури залишається фундаментальним завданням і сьогодні. Проте ІІІ кардинально трансформував саму природу цих загроз.

Згідно з останніми аналітичними звітами Агентства Європейського Союзу з кібербезпеки (ENISA), генеративний ІІІ дозволив ворожим акторам автоматизувати та масштабувати шкідливу діяльність до промислових об-

сягів. У звітах за 2025–2026 роки ENISA [8; 9] окремо наголошує, що головна небезпека ІІІ полягає не у створенні принципово нових типів атак, а у посиленні вже наявних кримінальних і маніпулятивних технік за рахунок швидкості та масштабу. Агентство використовує термін «*посилення спроможностей*» (*uplift*), зазначаючи, що ІІІ радикально знижує поріг входження для зловмисників і дозволяє автоматизувати конструювання шкідливого коду та фішингу [10].

У розділах, присвячених інформаційним маніпуляціям та інтерференції (*Information Manipulation and Interference*), ENISA вказує на небезпеку використання великих мовних моделей (LLM) зловмисними групами (IMS – *Information Manipulation Sets*). Ці моделі здатні миттєво генерувати мільйони унікальних пропагандистських текстів, вони адаптовані під психологічний профіль конкретних аудиторій, що вкрай ускладнює виявлення «фабрик контенту». Агентство детально описує, як генеративний ІІІ дозволяє створювати так звані кампанії за індивідуальними лекалами (персоналізований фішинг та дезінформація). За оцінками ENISA, інтеграція ІІІ у соціальну інженерію набула такого масштабу, що ІІІ-супроводжувані кампанії складають понад 80% від усієї світової активності цього типу [8, р. 6].

Поява кастомізованих шкідливих ІІІ-систем і підроблених сайтів автоматизувала створення вірусів та фейків. Зокрема, у найновіших аналітичних оглядах ENISA офіційно попереджає про вихід на ринок таких спеціалізованих зловмисних систем, як Xanthorox AI, створених суто для автоматизації розробки вірусів та проведення масштабних атак [11]. Штучно створені аудіо- та відеоматеріали з лідерами держав спроможні сфабрикувати дипломатичний скандал чи спровокувати паніку всередині країни за лічені хвилини. Завданням кібердипломатії стає створення міжнародних механізмів швидкої верифікації та атрибуції таких атак.

Яскравим прикладом цієї трансформації є повномасштабна війна Росії проти України, де кібероперації та інформаційні атаки за допомогою ІІІ стали невіддільною частиною загальної воєнної стратегії агресора. Російські гібридні загрози спрямовані на дестабілізацію всього європейського простору, штучне посіяння паніки та підрив солідарності союзників. Це доводить, що кібербезпека більше не є суто технічною проблемою – це питання виживання демократичних інститутів, яке вимагає жорсткої дипломатичної відсічі.

ІІІ став ключовим чинником нової архітектури «м'якої сили» (Soft Power). Раніше цей інструмент асоціювався з культурною привабливістю

чи гуманітарними місіями. Сьогодні престиж держави та її вплив на міжнародній арені безпосередньо вимірюються її технологічним лідерством.

Країни, які володіють провідними ІІІ-моделями та обчислювальними потужностями (насамперед США та Китай), отримують важелі алгоритмічного впливу. Великі мовні моделі не є нейтральними: вони створюються людьми та навчаються на масивах даних, які відображають політичні погляди, культурні коди та етичні норми їхніх розробників. Держави, які не мають власних технологічних альтернатив і повністю імпортують іноземні ІІІ-платформи, ризикують зазнати «алгоритмічної колонізації». ІІІ-асистенти, інтегровані в освіту, медіа та бізнес інших країн, непомітно, але системно формуватимуть світогляд їхніх громадян відповідно до закладених розробниками наративів.

Водночас у кіберпросторі з'являється феномен нормативного підприємництва (*norm entrepreneurship*). Німецька дослідниця, політолог і визнана європейська експертка у сферах кібербезпеки, цифрової політики та протидії гібридним загрозам Мадлен Маятт підкреслює: «Важливим елементом кіберсили є здатність впливати на норми та регулювання в кіберпросторі та формувати їх» [12, р. 252]. У колі науковців М. Маятт відома саме дослідженням концепту кіберсили (*cyber power*) малих держав. Вона була однією з перших, хто детально обґрунтував, що невеликі країни (як-от Данія, Естонія, Латвія) не є беззахисними жертвами у цифрову епоху. Вони здатні успішно захищати свій суверенітет через «нормативне підприємство» (активне нав'язування міжнародній спільноті власних правил гри, розробку санкційних інструментів і стандартів безпеки ІІІ, дефіцит фізичного масштабу компенсується високою швидкістю цифровізації та інтелектуальним капіталом). Отже, сьогодні малі та середні технологічно розвинені держави (наприклад, країни Балтії) доводять, що брак фізичного масштабу чи геополітичної ваги можна компенсувати активною участю у формуванні міжнародних правил гри. Створюючи ефективні внутрішні системи стійкості та активно просуваючи ініціативи на міжнародних майданчиках, такі країни стають архітекторами глобальних стандартів кібербезпеки.

В епоху ІІІ концепція технологічного суверенітету держави трансформувалася. Вона більше не обмежується недоторканністю цифрових кордонів, а вимагає наявності власної інфраструктури даних, незалежних національних моделей штучного інтелекту та надійних технологічних ланцюжків постачання. Як наслідок, класична дипломатія частково перетворилася на «напів-

провідникову дипломатію» – запеклу боротьбу за доступ до мікрочипів, рідкісноземельних металів та суперкомп'ютерів.

Сучасна кібердипломатія розгортається у складній багаторівневій системі міжнародних форматів.

Глобальний рівень (ООН). На базі ООН, зокрема у межах Робочої групи відкритого складу (OEWG), триває принципове протистояння між двома світоглядними підходами. Західні демократичні держави наполягають на суворому дотриманні та імплементації вже наявних норм міжнародного права у кіберпросторі. Натомість авторитарні режими (Росія, Китай) намагаються нав'язати створення нових, юридично зв'язуючих договорів, які під приводом «кібербезпеки» мають на меті легітимізувати тотальний внутрішній контроль над інформацією та цензуру. Важливим інструментом стабілізації стало створення постійного Глобального механізму ООН із кібербезпеки, організаційна та перші предметні сесії якого успішно стартували у березні та липні 2026 року. Цей крок дозволив міжнародній спільноті перейти від багаторічних тимчасових *ad hoc* дискусій до постійної міждержавної взаємодії, спрямованої на впровадження норм відповідальної поведінки держав у цифровому середовищі [13].

Регіональний рівень (ЄС та НАТО). Європейський Союз та НАТО є головними майданчиками для формування спільних оборонних інструментів. Одним із найефективніших механізмів став EU Cyber Diplomacy Toolbox [14; 15]. Цей інструментарій дозволяє країнам-членам не лише узгоджувати спільні політичні заяви, а й застосовувати колективні санкції (заморожування активів, заборона на в'їзд) проти держав-агресорів та підконтрольних їм хакерських угруповань за зловмисну діяльність у мережі. Паралельно ухвалення нових регуляторних актів (таких як Європейський акт про кіберстійкість – Cyber Resilience Act [16]) закладає жорсткі вимоги до безпеки цифрових продуктів та ІТ-систем на внутрішньому ринку Європи.

Гнучкі регіональні формати. Координація дій також активно відбувається у межах гнучких регіональних альянсів, таких як NB8 (Нордично-Балтійська вісімка) та e-PINE (Розширене партнерство в Північній Європі за участю США) [17]. Практична цінність цих форматів полягає у переході від суто декларативних політичних заяв до глибокої міжвідомчої взаємодії. Зокрема, у межах щорічних консультацій експертів із кібербезпеки країн Балтії та США, а також під час спеціалізованих сесій кіберфахівців e-PINE (як-от Ризька зустріч), відбувається оперативний обмін розвідданими про кіберзагрози (Cyber Threat Intelligence). Це дозволяє координувати протидію дер-

жавним кібератакам на об'єкти критичної інфраструктури, спільно реагувати на загрози у сфері 5G-технологій, поширення ботнетів та вірусів-вимагачів (ransomware). Крім того, регіональна співпраця в межах NB8 фокусується на розбудові гібридної стійкості, що включає проведення спільних навчань та тестування систем захисту від автоматизованих дезінформаційних кампаній та алгоритмічних маніпуляцій у реальному часі. Такий багаторівневий підхід дозволяє малим державам інтегрувати свій унікальний досвід безпосереднього протистояння російським кібератакам у спільну оборонну стратегію трансатлантичних союзників.

Важливим висновком з міжнародних дискусій є те, що у сфері III та кібербезпеки остаточно збанкрутував підхід «один розмір для всіх» (one-size-fits-all). Кожна держава має унікальний рівень цифровізації та специфічні вразливості, тому міжнародна допомога та розбудова потенціалу (capacity-building) мають бути кастомізованими та гнучкими.

Отже, епоха штучного інтелекту безповоротно змінила ландшафт світової геополітики [18, с. 25]. Кібердипломатія трансформувалася з допоміжного, суто технічного інструменту зовнішньої політики в ключове поле битви за національну безпеку та суверенітет держав. Сучасний алгоритмічний вплив здатний зруйнувати суспільний консенсус та дестабілізувати політичні системи без жодного пострілу чи класичного зламу серверів. У цих умовах перемагає не той актор, який володіє більшою кількістю традиційних озброєнь, а той, чиї алгоритми здатні ефективніше захищати власний когнітивний простір та формувати глобальний порядок денний. Для демократичного світу єдиним шляхом протидії алгоритмічній тиранії є розбудова національної кіберстійкості, відмова від застарілих бюрократичних шаблонів та створення сильних міжнародних коаліцій, здатних дати жорстку та скоординовану технологічну відсіч будь-яким гібридним загрозам майбутнього.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Kuz O., Nepchatov D. Cyber Diplomacy as an Instrument of Cognitive Warfare in Cyberspace. *Actual Problems of International Relations*. 2026. Vol. 1, No. 167. P. 53–60. DOI: <https://doi.org/10.17721/apmv.2026.167.1.53–60>.
2. Інформаційна війна та її вплив на суспільство: монографія / [Л. М. Алексєєнко, О. М. Іванченко, У. В. Ільницька та ін.]; Аналіт. центр сучас. гуманітаристики. Харків: Право, 2026. 506 с.
3. Barrinha A. Cyber-diplomacy: The Emergence of a Transient Field. *The Hague Journal of Diplomacy*. 2024. Vol. 19, Issue 3. P. 439–466. DOI: <https://doi.org/10.1163/1871191x-bj4a10183>.

4. Cyber-diplomacy: managing foreign policy in the twenty-first century / edited by Evan H. Potter. Montreal: McGill-Queen's University Press, 2002. xii, 208 p.
5. Riordan S. Cyber Diplomacy vs. Digital Diplomacy: A Terminological Distinction. *USC Center on Public Diplomacy*. May 12, 2016. URL: <https://usepublicdiplomacy.org/blog/cyber-diplomacy-vs-digital-diplomacy-terminological-distinction> (дата звернення: 10.09.2026).
6. Riordan S. Cyberdiplomacy: Managing Security and Governance Online. Cambridge: Polity Press, 2019. ix, 134 p.
7. Attatfa A., Renaud K., De Paoli S. Cyber Diplomacy: A Systematic Literature Review. *Procedia Computer Science*. 2020. Vol. 176. P. 60–69.
8. ENISA threat landscape 2025. *European Union Agency for Cybersecurity (ENISA)*. October 2025. 86 p. DOI: 10.2824/1946374.
9. ENISA threat landscape 2026. *European Union Agency for Cybersecurity (ENISA)*. September 2025. 101 p. DOI: 10.2824/0806036.
10. ENISA's 2026 report identifies ransomware, vulnerability exploitation and AI-enabled attacks as leading EU cyber threats. *Civil Society Alliances for Digital Empowerment (CADE)*. September 23, 2026. URL: <https://cadeproject.org/updates/enisas-2026-report-identifies-ransomware-vulnerability-exploitation-and-ai-enabled-attacks-as-leading-eu-cyber-threats/> (дата звернення: 10.09.2026).
11. ENISA releases 2025 Threat Landscape report on Europe's cybersecurity challenges. *CyberHubs*. October 15, 2025. URL: <https://cyberhubs.eu/enisa-releases-2025-threat-landscape-report-on-europes-cybersecurity-challenges/> (дата звернення: 10.09.2026).
12. Myatt M. Small, Smart, Powerful? Small States and the Competition for Cybertech Superiority in the Digital Age. *Competition in World Politics: Knowledge, Strategies and Institutions* / Daniela Russ, James Stafford (eds.). Bielefeld: Transcript, 2021. P. 233–260.
13. Rupp C. From launch to delivery, the UN's new cybersecurity mechanism faces old divides. *Binding Hook*. April 24, 2026. URL: <https://bindinghook.com/from-launch-to-delivery-the-uns-new-cybersecurity-mechanism-faces-old-divides/> (дата звернення: 10.09.2026).
14. Council conclusions on a framework for a joint EU diplomatic response to malicious cyber activities («Cyber Diplomacy Toolbox»), 19 June 2017 (Document No. 10474/17). *Council of the European Union*. 4 p. URL: <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-10474-2017-INIT/en/pdf> (дата звернення: 10.09.2026).
15. Revised implementing guidelines of the Cyber Diplomacy Toolbox (Document No. 10289/23). *Council of the European Union*. June 8, 2023. 26 p. URL: <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-10289-2023-INIT/en/pdf> (дата звернення: 10.09.2026).
16. Cyber Resilience Act. URL: <https://www.cyberresilienceact.eu/> (дата звернення: 10.09.2026).

17. Kļaviņš D. Cyber Diplomacy. Latvia's Voice in the World. *Cybersecurity in Latvia: forging resilience amidst emerging threats* / edited by Mihails Potapovs and Kate E. Kanasta. London: Routledge, 2025. P. 150–174. URL: <https://www.taylorfrancis.com/reader/download/230471d2-6454-4606-abd5-9a376ac2f159/chapter/pdf?context=ubx> (дата звернення: 10.09.2026).

18. Кузь О. М., Требін М. П. Дипломатія цифрової епохи. *Україна в часи випробувань: соціальні, культурні та політичні трансформації*: матеріали Все-укр. наук.-практ. конф. (XLI Харків. політол. читання), м. Харків, 30 січ. 2026 р.) / [редкол.: Куц Г. М. (голова), Панфілов О. Ю., Погрібна В. Л. та ін.] ; Аналіт. центр сучас. гуманітаристики; Харків. асоц. політологів. Харків: Право, 2026. С. 25–32.

Чабан Я. В.,
здобувач другого (магістерського) рівня
вищої освіти
навчально-наукового інституту
міжнародних відносин,
Харківський національний економічний
університет імені С. Кузнеця

ВПЛИВ ДІЯЛЬНОСТІ G7 ТА G20 НА СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНУ СТІЙКІСТЬ УКРАЇНСЬКОГО СОЦІУМУ

Повномасштабна війна в Україні значно загострила соціальні та гуманітарні проблеми. Руйнування житла й інфраструктури, вимушене переміщення людей, втрата роботи та потреба в додатковій соціальній допомозі стали одними з основних наслідків війни для населення. У такій ситуації Україна потребує не тільки власних ресурсів, а й постійної підтримки з боку міжнародних партнерів. Серед них важливе місце посідають G7 та G20, які надають фінансову, гуманітарну та політичну підтримку Україні.

G7 і G20 використовують різні механізми міжнародного впливу. За висновками Т. Мелещенко, G7 завдяки більш однорідному складу та значному економічному потенціалу здатна швидше реагувати на гострі міжнародні кризи, тоді як G20 має ширше представництво та більший потенціал довгострокового впливу через економічне співробітництво і розвиток [7, с. 80–88]. Така відмінність визначає і характер їхнього значення для України: діяльність G7 більш безпосередньо пов'язана з наданням фінансової, безпекової та від-

ЗМІСТ

Секція: Юридичні науки

Зінченко Є. Т.

Європейські стандарти прав людини в правовій системі України: сучасні проблеми імплементації та перспективи розвитку..... 3

Зінченко О. В.

Особливості конституційного устрою Сомалі за Тимчасовою Конституцією 2012 р..... 7

Секція: Історичні науки

Штонда В. Р.

Традиції самоорганізації та стійкості запорозьких козаків: значення для сучасної України та її майбутнього..... 13

Секція: Економічні науки

Бідювка М. А.

Ризик-менеджмент як основа формування сучасної адаптивної системи управління підприємством 17

Секція: Філологічні науки

Ель Кассем О. В., Колосар С. О.

Аудіовізуальний текст та особливості його перекладу. 20

Нешко С. І.

Три причини сказати «ні» ШІ у навчанні послідовному перекладові..... 21

Пангелова М. Б.

Словотвірне та морфологічне освоєння англіцизмів у системі українського дієслова..... 23

Чернишова Т. О.

Лексико-семантична група «Назви безпілотних систем» у класифікації сучасної української військової лексики. 28

Чернявська О. О.

Інтермедіальний дискурс сучасної французької культури: естетика меланхолії у творчості Валері Перрен і Мілен Фармер..... 35

Секція: Державне управління

Волошина О. О., Бородай Л. М.

Сучасні механізми реалізації ветеранської політики на рівні територіальних громад..... 40

Секція: Політичні науки

Михайлова А. Є.

Неоколоніалізм ініціативи «Один пояс, один шлях» : досвід Глобального Півдня як застереження для повоєнної відбудови України.. 45

Секція: Культурологія

Курбанов Г. О.

Національна свідомість та кінематограф (на прикладі відродження кінематографу Японії у повоєнний період).....	50
---	----

Секція: Соціальні комунікації

Нурдунта А.

English Language Education for Future Diplomats in the Context of Ukraine's International Communication.....	53
--	----

Сидун І. В., Новицький І. В.

Роль громадського сектору в професійній орієнтації ветеранів війни.....	57
---	----

Секція: Міжнародні відносини

Анацкій А. В.

Популізм як феномен сучасної міжнародної політики: теоретичний вимір....	60
--	----

Бондар А. А.

Політичні аспекти використання терміна «геноцид» у міжнародних відносинах.....	63
--	----

Жеребятнікова І. В.

Роль міжнародних акторів у сучасних інформаційних війнах.....	67
---	----

Калашиник Н. Д.

Теоретичні виміри та прагматика функціонування дипломатії «останнього рубежу» в епоху ядерного стримування.....	71
---	----

Крупський В. В.

Стратегія «де-ризикінгу» щодо КНР у системі економічної безпеки та геополітичної суб'єктності Європейського Союзу.....	79
--	----

Погрібна В. Л.

Глобальні світові настрої та світова громадська думка: теоретичні та практичні аспекти формування і функціонування.....	84
---	----

Требін М. П.

Трансформація інституту кібердипломатії в умовах розвитку генеративного штучного інтелекту.....	87
---	----

Чабан Я. В.

Вплив діяльності G7 та G20 на соціально-гуманітарну стійкість українського соціуму.....	94
---	----

Наукове видання

**УКРАЇНСЬКИЙ СОЦІУМ:
СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ
АНАЛІЗ СУЧАСНОСТІ
ТА ПРОГНОЗ МАЙБУТНЬОГО**

Матеріали
XXXI Всеукраїнської науково-практичної конференції

(м. Харків, 30 вересня 2026 р.)

Редактор *Т. О. Чернишова*

Підписано до друку 01.10.2026. Формат 60×84/16.
Ум. друк. арк. 5,9. Обл.-вид. арк. 6. Тираж 100 пр. Зам. № 760

ТОВ «Видавничий дім «Право»,
вул. Харківських Дивізій, 11/2, м. Харків, Україна
Для кореспонденції: а/с 822, м. Харків, 61023, Україна
Тел.: (050) 409-08-69, (067) 574-81-20
Вебсайт: <https://pravo-izdat.com.ua>
E-mail для замовників послуг: verstka@pravo-izdat.com.ua
E-mail для покупців: sales@pravo-izdat.com.ua
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 8024 від 05.12.2023

Виготовлено ТОВ «Промарт Плюс»,
вул. Весніна, 12, м. Харків, 61023, Україна
Тел. (097) 445-07-79
Вебсайт: <https://promart.in.ua>
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 8388 від 16.07.2025